

HỒI 2

ĐỒ VƯƠNG

Hàm Đan trần có thể nói là kinh thành thứ hai của trung thổ vì sự sung túc của nó.

Phàm những nơi sung túc Hàm Đan trần thì phải có những tửu lâu, tửu điếm nổi tiếng, nhưng có lẽ không nơi nào thuộc trần Hàm Đan lại nổi tiếng bằng tòa Thiên Phú lâu.

Thiên Phú lâu nổi tiếng không phải vì có những trang giai nhân tuyệt sắc sẵn sàng cho khách tìm hoa khuây khỏa, cũng chẳng phải vì nơi đây có rượu ngon hoặc thứ gì khác ngoại trừ những sòng xúc xắc lúc nào cũng chật ních người. Cư dân ở trần Hàm Đan xem Thiên Phú lâu như nơi hội tụ hàng ngày để tìm vận may nhưng cũng để làm vui bót số ngân lượng mà họ đã kiếm được quá dễ trong cái trần sâm uất sung túc này.

Trước cửa Thiên Phú lâu là tấm liễn đề dòng chữ thảo, "Đại phú do thiên, tiểu phú do cần." Trên tấm liễn đó là ba hạt xúc xắc được chạm khắc tinh xảo, lúc nào cũng được trang hoàng lộng lẫy như thể những khối vàng ròng không lồ bắt mắt những ai muốn tìm vận may.

Mặc dù tiết trời đông rét mướt thế mà Thiên Phú lâu vẫn chật ních khách vãng lai lẫn những con bạc đang khát làm huyên náo.

Trong một sòng xúc xắc đặt ngay giữa tòa đại sảnh, không khí có phần huyên náo nhất Hình như sòng xúc sắc này hội tụ rất nhiều những con bạc đang chăm chăm nhìn vào chiếc tô bằng cây được đánh mạ bóng lưỡng.

Gã tài xúc đặt đĩa xuống bàn sau khi xúc liên tục những con xúc xắc bên trong tô. Gã lớn tiếng nói:

- Nào, giở tay ra, giở tay ra.

Hai gã đại hán lực lưỡng vận võ phục thất đai đỏ đứng hai bên gã tài chủ với ánh mắt lạnh lùng, nhìn lên bàn tài xỉu.

Gã tài chủ lại lớn tiếng nói:

- Tất cả xong rồi chứ. Giở tay ra. Mở đây.

Y giở cao chiếc tô cây úp che ba con xúc xắc rồi lớn tiếng rống:

- Nhà cái thắng.

Ngay lập tức gã đại hán đứng bên phải cầm cây cào cào tất những nén bạc đặt trên bàn về phía mình. Cùng lúc đó có người từ từ quy xuống rên lên:

- ôi, ta lại thua nữa rồi... Thế là chẳng còn gì cả. Tất cả đã hết.

Gã thương nhân gầy đét nói hết câu thì quy xuống ngay bên bàn xúc xắc.

Gã tài chủ cau mày nói:

- Đưa hán ra khỏi đây.

Gã đại hán đứng bên phải xóc nách tên thương nhân gầy đét, kéo lôi ra phía cửa.

Hán tông mạnh vào lưng gã thương nhân tông ra ngoài cửa Thiên Phú lâu, té sấp mặt phun cả máu mũi. Gã thương nhân khốn khổ chồm tới ôm lấy chân gã đại hán.

- Nùng Giã Bình đại ca. Hãy cho tôi vào đánh một ván nữa để gỡ lại. Giã Bình đại ca ra ân đi mà.

Gã Giã Bình nhìn lại người thương nhân gầy đét có khuôn mặt nhợt nhạt.

- Người còn ngân lượng không?

Gã thương nhân lắc đầu nói:

- Tôi thua hết rồi.

- Thua hết ngân lượng rồi, thế mà đòi vào Thiên Phú lâu. Thiên Phú lâu không nhận những kẻ túi rỗng bước vào. Đi đi, về nhà mà lấy ngân lượng đến, đi đi.

Gã Giã Bình vừa nói vừa vung chân đạp thẳng vào đầu gã thương nhân có bộ dạng gầy trơ xương. Gã bật ra, đập đầu xuống đất, "bình" một tiếng, máu phun ra trên đầu Giã Bình hừ nhạt một tiếng nói:

- Đừng bắt Nùng mỗ khó xử đó.

Gã thương nhân méo máo nói:

- Nùng đại ca, tất cả sản nghiệp của Hà Dự này đã cống hết cho Thiên Phú lâu. Tôi biết nơi nào để về.

- Tự ngươi lo lấy.

Giã Bình vừa quay bước thì Hà Dự chồm lên.

- Nùng đại ca.

Giã Bình quay ngoắt lại nói:

- Hà Dự, không có ngân lượng, ngươi muốn gì chứ? Muốn hưởng một đao của bọn đại gia ư?

Hà Dự biến sắc nói:

- Nùng đại ca, Hà Dự còn một thứ để có thể đem cầm cố được.

- Người chẳng còn nhà, chẳng còn ngân lượng thì còn cái gì để cầm cố chứ. Chẳng lẽ ngươi định đem cầm cái mạng của ngươi. Cái mạng của ngươi chẳng

đáng một nén bạc vụn thì ai mà cầm chứ. Chẳng lẽ lại đổi bạc để bung về một con bạc như người.

Nùng Giã Bình khoát tay nói:

- Cút xéo khỏi mắt Nùng đại gia.

Hà Dự chồm tới nói:

- Nùng đại gia, Hà Dự còn một đứa con gái, nhan sắc cũng không đến nỗi nào. Nếu Nùng đại gia thấy ưng, Hà Dự sẽ đem ái nữ cầm cho đại gia.

Giã Bình hừ nhạt một tiếng nói:

- Người đem cầm cả con gái của mình à?

Hà Dự miễn cưỡng đứng lên. Y nhìn Giã Bình nói:

- Nếu Nùng đại gia thấy ái nữ của Hà Dự hẳn sẽ chấp nhận cho tôi cầm cố ngay.

Nùng Giã Bình nheo mày suy nghĩ rồi giả lã cười nói:

- Ái nữ của người tên gì?

- Dạ, ái nữ Hà Dự tên là Hà Tiểu Thanh.

Giã Bình há mắt:

- Bao nhiêu tuổi rồi?

- Năm nay vừa tròn mười bảy.

Giã Bình gật đầu:

- Dẫn ái nữ của người đến đây.

- Dạ, Hà Dự dẫn đến ngay để Nùng đại gia xem mặt.

Hà Dự bước nhanh ra khỏi Thiên Phú qua tử điếm bên đường. Một lúc sau y dẫn qua một thiếu nữ tuổi vừa tròn mười sáu mười bảy. Mặc dù nhan sắc của Tiểu Thanh chưa đến tuổi dậy thì nhưng tiềm ẩn trong dung nhan của nàng là những nét đẹp xuất thần mà bất cứ ai thấy cũng phải ngắm nhìn, cho dù không phải là họa nhân.

Giã Bình nhìn Tiểu Thanh từ đầu đến chân khẽ gật đầu.

Hà Dự mỉm cười nói với Tiểu Thanh:

- Thanh nhi, sao còn chưa bái kiến Nùng đại gia?

Tiểu Thanh nhìn Nùng Giã Bình nói:

- Tiểu Thanh bái kiến Nùng đại gia.

Nùng Giã Bình đặt tay lên vai Tiểu Thanh.

- Được lắm, bọn đại gia ưng mắt rồi đó.

Hà Dự khúm núm:

- Dạ, chỉ cần Nùng đại gia gia ân thì Tiểu Thanh đã có nơi tá túc. Hà Dự chẳng phải lo cho Tiểu Thanh nữa.

Giã Bình gật đầu:

- Người nói đúng, người chẳng cần phải lo cho Tiểu Thanh nữa. Kể từ bây giờ người chăm lo cho nàng là ta.

Giã Bình nắm tay Tiểu Thanh dẫn thẳng vào trong Thiên Phú lầu. Y bước đến nói nhỏ vào tai gã tài chủ.

Nghe Giã Bình nói mà đôi chân mày gã tài chủ giãn giật. Gã thè lưỡi liếm mép. Giã Bình nói xong, gã tài chủ nhìn qua gã đại hán đứng bên nói:

- Người thay ta một lúc.

Gã đại hán khúm núm, ôm quyền xá:

Gã tài chủ theo Giã Bình vào trong hậu đường Thiên Phú lầu. Y dừng chân ngay ngưỡng cửa ngắm nhìn Hà Tiểu Thanh rồi khẽ gật đầu quay lại nói với Giã Bình:

- Giao cho gã năm mươi lạng, bắt làm giấy diêm chỉ.

- Thừa vâng.

Giã Bình quay đi rồi, gã tài chủ mới vượt nhúm râu mép bước thẳng đến mặt Tiểu Thanh. Y chắc lưỡi nói:

- Kể từ bây giờ cô nương sẽ là người nhà của Lâm Chí Tài đại gia. Nhất nhất đều phải nghe lời đại gia.

Tiểu Thanh miễn cưỡng gật đầu.

Chí Tài cười mỉm, vuốt má nàng. Tiểu Thanh hốt hoảng lùi bước. Nàng trở mắt nhìn Lâm Chí Tài. Chí Tài cười khà, phô cả hai chiếc răng cửa hô hôc. Y nói:

- Từ từ rồi Tiểu Thanh sẽ quen thôi. Nàng cứ Ở lại thư phòng này khi nào đóng cửa Thiên Phú lầu, ta sẽ lên gặp nàng.

Gã quay bước trở ra, khép cửa lại rồi bỏ đi thẳng xuống gian đại sảnh, đứng vào sòng xúc xắc Lâm Chí Tài nhìn Hà Dự. Y cười khẩy nói:

- Đại phú do thiên, tiểu phú do cần. Hà đại gia giờ đã có ngân lượng đầy đủ rồi, ắt sẽ đánh lớn để lấy lại những cái gì đã mất chứ.

Hà Dự gằn giọng nói:

- Đúng, Hà mỗ sẽ đánh lớn. Đại phú do thiên, tiểu phú do cần. Nếu trời phù độ ta thì Hà mỗ sẽ có cả tòa Thiên Phú lầu này của người.

Lâm Chí Tài gật đầu ve râu nói:

- Khái khái, đúng là nam tử hán đại trượng phu. Lâm mỗ sẽ bồi tiếp Hà đại gia một ván duy nhất thôi.

Hà Dự gật đầu nói:

- Được Lâm Chí Tài bê đĩa và tô lên lắc liên tục. Trong khi y lắc thì mắt vẫn chăm chăm nhìn Hà Dự, miệng điếm nụ cười thỏa mãn, còn đôi chân mày không ngừng giãn ra lại nhú vào.

Y đặt bộ đồ xúc xắc xuống bàn nhìn Hà Dự nói:

- Mời Hà đại gia.

Hà Dự đặt luôn cả năm mươi lạng bạc vào cửa tài. Y quệt mồ hôi trán nhảm nói:

- Thần tài phù độ cho con.

Những con bạc vây quanh bàn căng mắt nhìn vào việc tô úp giấu ba hạt xúc xắc thẳm thì. Lâm Chí Tài nói:

- Giở tay lên.

Y toan mở tô thì Hà Dự thét lên:

- Khoan.

Chí Tài nhìn Hà Dự.

Hà Dự ôm hết số bạc chuyển qua cửa xỉu.

Chí Tài mỉm cười:

- Hà đại gia thay đổi ý nhanh quá.

Y mỉm cười rồi đặt tay vào tô cây. Chí Tài nói lớn:

- Khai đây.

Y chưa kịp mở thì Hà Dự lại thét lớn:

- Khoan.

Đôi chân mày của Lâm Chí Tài cau lại. Y gằn giọng hỏi:

- Hà đại gia lại đổi ý nữa à?

Hà Dự lau mồ hôi tuôn ra ướt đầm trán. Gã lưỡng lự, mặt đánh hấn lại. Y nhảm nói:

- Tài hay xỉu, tài hay xỉu.

Chí Tài lắc đầu:

- Chẳng lẽ chỉ có một nhúm bạc lẻ thế này mà Hà đại gia lại căng thẳng thế ư? Từ lâu Hà đại gia đã từng vung ngân lượng hàng trăm lần như thế này mà. Sao hôm nay lại mất nhuệ khí thế chứ?

Hà Dự mím môi lau mồ hôi ướt đầm mặt rồi gật đầu nói:

- Không thay đổi nữa, đặt tất cả vào cửa xiủ. Khui đi nhanh lên.

Chí Tài mỉm cười. Hấn gằn giọng nói:

- Giơ tay lên.

Hà Dự rút tay ra khỏi số bạc đặt trên bà. Chí Tài giở tô. Ba mặt nhất đỏ au hiện lên đập vào mắt Hà Dự, y tưởng chừng như cả Thiên Phú lầu sụp xuống.

Chí Tài thản nhiên nói:

- vận mạng của Hà đại gia đến thật rồi.

Gã thốt dứt câu thì Hà Dự cũng ngã lãn ra bất tỉnh, nhưng miệng vẫn còn lẩm nhẩm:

- Hà mỗ mất tất cả rồi, không còn gì nữa. Mất tất cả rồi...

Nùng Giã Bình lại xốc nách Hà Dự quăng ra ngoài cửa. Lần này Hà Dự như kẻ cuồng tâm ngồi lê dưới đất. Gã như không thể đứng lên được nữa mà cứ lê dần ra ngoài cửa Thiên Phú lầu.

Gã vừa lê vừa khóc than:

- ôi, ông trời sao đày đọa Hà Dự, ông trời sao không giúp con mà lại đày đọa con. Hà Dự, người đáng chết, người đáng chết.

Lão lê ra đến bên ngoài mới quì xôm lên, hướng về phía Thiên Phú lầu nói:

- Tiểu Thanh ơi, tha thứ cho cha, cha không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.

Tiểu Thanh ơi, cha đáng chết, đáng chết.

Hà Dự đứng lên thất thểu lê bước. Y vừa đi vừa nói:

- Ta đáng chết, ta đáng chết.

Hà Dự lê bước về phía dòng Hoàng Hà.

Y chỉ nghĩ đến cái chết trong tình cảnh này.

Có ai đó thộp vào vai Hà Dự. Hà Dự vẫn không màng đến thất thểu bước.

- Thúc thúc, đi đâu vậy.

- Ta đi tìm chỗ để chết.

Hà Dự nói, đầu không quay lại.

Đàm Vĩnh Hưng bước lên chặn ngang đường Hà Dự nói:

- Thúc thúc đi chết là sao?

Hà Dự nhìn Vĩnh Hưng, lão quệt nước mắt nói:

- Vĩnh Hưng, Hà Dự của ngươi chẳng còn gì nữa. Đến ngay cả Tiểu Thanh, ta cũng bán vào Thiên Phú lầu.

Nghe Hà Dự thốt ra câu này. Đôi mắt Vĩnh Hưng tròn xoe tưởng chừng sắp lọt ra ngoài. Vĩnh Hưng miễn cưỡng hỏi:

- Hà thúc thúc nói sao. Thúc thúc đã bán Tiểu Thanh vào Thiên Phú lâu.

Hà Dự gật đầu nói:

- Ta có lỗi với mọi người. Bây giờ ta chỉ muốn chết mà thôi.

Vĩnh Hưng nghiêng răng nói:

- Đã bao nhiêu lần rồi, Vĩnh Hưng nói với thúc thúc đừng bao giờ đặt chân đến Thiên Phú lâu. Lần trước, Vĩnh Hưng đã giúp thúc thúc...

Hà Dự quì xuống, sụp lạy nói:

- Đàm công tử, xin giúp ta lần nữa để cứu Tiểu Thanh. Nếu người giúp ta lần nữa, ta thề sẽ xuất gia đầu Phật. Thiên Phú lâu không chỉ hại Hà Dự, mà có biết bao nhiêu người bị hại như ta rồi. Hà thúc thúc và Lâm Chí Tài vốn dĩ là bằng hữu nên ta mới rơi vào bẫy của hắn. Bây giờ Hà thúc thúc sáng mắt ra thì đã muộn rồi.

Vĩnh Hưng lắc đầu, buông một tiếng thở dài. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được. Vĩnh Hưng sẽ giúp Hà thúc thúc lần này nữa thôi. Nhưng người phải giữ lời, xuất gia đầu Phật. Xem như lần này Vĩnh Hưng giúp cho Tiểu Thanh muội muội.

Hà Dự sụp lạy như tể sao nói:

- Đàm công tử, Hà Dự mang ân công tử suốt đời.

- Thúc thúc đừng nói Đàm Vĩnh Hưng là Đồ vương đó. Vĩnh Hưng đã thề không bao giờ đụng đến thuật Đồ vương, nhưng chỉ vì thúc thúc buộc Vĩnh Hưng phải quay lại với những con xúc xắc.

Vĩnh Hưng hừ lạnh một tiếng rồi chấp tay sau lưng đi thẳng đến Thiên Phú lâu.

Vĩnh Hưng chậm rãi tiến vào trong tòa đại sảnh. Thêm năm sáu con bạc nữa bị Giã Bình xóc nách quăng ra ngoài. Trông họ thật là khôn khổ tội nghiệp.

Vĩnh Hưng bước vào tòa đại sảnh. Tất cả những con bạc không màng đến sự xuất hiện của chàng mà mãi miết vào những âm thanh lạo xạo phát ra từ bộ đĩa bát.

Vĩnh Hưng đến bàn của Lâm Chí Tài. Nhìn Lâm Chí Tài lắc xúc xắc mà thính nhĩ của Vĩnh Hưng gật nhẹ. Hai cánh môi mỏng điểm một nụ cười mỉm.

Chí Tài đặt bộ đĩa bát xuống bàn rồi lớn giọng nói:

- Giở tay lên, giở tay lên.

Những con bạc liền giở tay ra khỏi bàn.

Chí Tài mở cao chiếc bát cây bóng lưỡng, lại xướng:

- Nhà chủ lại thắng.

Giã Bình dùng cây cào, gom tất cả những ném bạc trên bàn vào hộc tủ.

Chí Tài lại lắc xúc xúc.

Vĩnh Hưng bước vào bàn, nhìn Chí Tài nói:

- Tại hạ muốn đặt lớn.

Lâm Chí Tài nhìn chàng nói:

- Mời công tử.

Vĩnh Hưng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Có người nào muốn theo với tại hạ để phát tài không.

Những con bạc nhìn Vĩnh Hưng với ánh mắt ngờ ngờ. Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- các vị không tin thì cứ tự nhiên theo ý của các vị. Tại hạ không dám ép.

Vĩnh Hưng nói xong, lấy một nén vàng đặt vào cửa tài. Chàng nhìn Chí Tài nói:

- Mời tài chủ.

Những con bạc căng thẳng chờ đợi. Lâm Chí Tài mỉm cười nói:

- Công tử hy vọng có được may mắn của thần tài.

Y nói xong giở cao chiếc bát cây rồi xướng:

- Ba mặt nhất, nhà chủ thắng.

Vĩnh Hưng lắc đầu nói:

- Tài chủ nhìn lại xem người thắng hay thua.

Chí Tài nhìn xuống bàn thấy thỏi vàng nằm đúng vào cửa ba mặt nhất. Y trở mắt nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Hê, sao lạ vậy. Rõ ràng công tử...

Cười nhếch mép, Vĩnh Hưng nói:

- Tại hạ đổi ý trước khi tài chủ mớ bát.

Lâm Chí Tài thở hắt ra một tiếng:

- Thôi được, xem như ta thua công tử ván này.

Giã Bình miễn cưỡng lấy mười nén vàng thỏi đẩy qua tay Vĩnh Hưng. Lâm Chí Tài nói:

- Công tử đặt tiếp chứ.

- Tất nhiên rồi.

Hai cánh môi đầy của Lâm Chí Tài mím lại nói:

- Được Y lại lắc hột xúc xác rồi đặt bát đĩa xuống bà, gằn giọng nói:

- Tất cả mọi người nghe đây, chỉ được đặt một lần thôi, không được đổi ý.

Đôi chân mày của Vĩnh Hưng nhướn cao lên. Chàng đặt một nén bạc vào cửa tài, chờ cho Lâm Chí Tài đặt tay lên bát cây mới gằn giọng nói:

- Tài chủ đừng buông tay ra.

Vĩnh Hưng vừa nói vừa dồn tất cả số ngân lượng vào cửa xiu. Thế là mọi người ùn ùn đặt theo chàng. Cả một khối ngân lượng khổng lồ đặt cược vào cửa xiu.

Đến lúc này mặt của Chí Tài không còn vẻ bình thản nữa, mà thay vào là những nét căng thẳng tột cùng. Thậm chí trán gã đã rườm mồ hôi lấm tấm.

Vĩnh Hưng mỉm cười nói:

- Mời tài chủ.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Chí Tài nhìn qua Giã Bình. Gã Nùng Giã Bình toan đặt tay xuống bàn thì đã bị chiếc quạt của Vĩnh Hưng đỡ lấy.

- Hê, các hạ đừng làm thế.

Giã Bình bặm môi rút tay lại.

Nhìn thẳng vào mặt Lâm Chí Tài, Vĩnh Hưng gằn giọng nói:

- Đàm công tử không thích người ta qua mặt mình đâu. Mời tài chủ.

Lâm Chí Tài miễn cưỡng mở bát. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt Chí Tài khi gã miễn cưỡng nói:

- Mặt xiu.

Mặt Giã Bình đanh lại, gã miễn cưỡng lấy ngân lượng đẩy về phí Vĩnh Hưng.

Chí Tài lau mồ hôi rồi quay bỏ đi, nhưng Đàm Vĩnh Hưng gọi giật lại:

- Tài chủ...

Chí Tài quay lại:

- Đàm công tử muốn gì?

- Thiên phú đang hộ mệnh cho tại hạ, sao tài chủ lại bỏ đi chứ?

- Sẽ có người khác đến tiếp Đàm công tử. Hay Đàm công tử định theo ta đến cùng?

Điềm nụ cười mỉm, Vĩnh Hưng đẩy tất cả số ngân lượng vừa thắng cuộc về phía các Con bạc. Chàng vừa đẩy vừa nói:

- Có lẽ tại hạ nên theo tài chủ đến cùng.
- Vậy, mời công tử.

Vĩnh Hưng bỏ bàn xúc sắc theo Lâm Chí Tài. Những con bạc khác đang nhìn theo chàng với ánh mắt hồi tiếc. Lâm Chí Tài đi với Vĩnh Hưng vào hậu đường Thiên Phú lầu Y vừa đi vừa hỏi:

- Đàm công tử từ đâu đến?
- Tài chủ hỏi như thế có lợi gì không mà hỏi?
- Lâm mỗ hỏi để biết công tử ở đâu, đặng...

Y vừa bước qua ngưỡng cửa thư sảnh thì bất giác quay nửa bộ, cùng với động tác đó trong tay xuất hiện mật đao, đâm thẳng vào đan điền Vĩnh Hưng. Chiêu thức của Lâm Chí Tài quả là tàn nhẫn và hoàn toàn bất ngờ, vừa xuất thủ vừa nói:

- Tổng tiền xác người về quê.

Những tưởng đầu lưỡi mật đao sẽ tước cái mạng của Vĩnh Hưng, nhưng ngọn thiết phiến còn nhanh hơn cả lưỡi mật đao của Lâm Chí Tài. Nó xòe ra hứng lấy mũi mật đao, rồi gạt phắt qua bên. Đồng thời với thủ pháp đó thì Trảo công của Vĩnh Hưng đã đặt vào yết hầu Chí Tài.

- Công tử...
- Mặt Lâm Chí Tài biến sắc.

Nhìn Chí Tài, Vĩnh Hưng gằn giọng nói:

- Tại hạ không giết người, nhưng nếu cần cũng có thể giết người. Người đầu tiên tại hạ lấy mạng tại Hàm Đan trấn có thể là Lâm tài chủ.

Chàng nói vừa dứt câu thì một giọng nói thanh tao cất lên:

- Giết y, Đàm huynh chẳng lợi ích gì. Nếu Lâm tài chủ chết bởi tay huynh thì mục đích của huynh e không thực hiện được.

Đàm Vĩnh Hưng từ từ hạ Trảo công xuống, đồng thời gạt mật đao của Chí Tài qua bên.

- Túc hạ còn may mắn đó. Phàm những kẻ dấn thân vào đồ đen thì chẳng có tâm để thương người đâu.

Không biết câu nói đó Vĩnh Hưng nói ai nhưng Lâm Chí Tài lại im lặng, mà người đáp lời chàng lại là Lam Tiểu Yến.

- Kẻ dấn thân vào nghiệp đồ đen thì chẳng có tình người, nhưng kẻ chối bỏ nghiệp đó lại quá ư nặng tình nhân thế.

Vĩnh Hưng quay lưng nhìn lại. Chàng và Lam Tiểu Yến đối mặt với nhau. Tiểu Yến ra dấu cho Chí Tài lui bước.

Chờ cho Chí Tài ra khỏi thư phòng, Tiểu Yến mới nói:

- Những tướng đầu Đồ vương Đàm Vĩnh Hưng công tử sẽ không bao giờ đặt chân đến những sông đen đỏ. Không ngờ cái nghiệp thiên phú của công tử vẫn âm ỉ trong tâm tưởng người.

- Tại hạ không có ý đến Thiên Phú lâu để tìm ngân lượng.

- Vậy vì lý do gì Đồ vương đến Thiên Phú lâu? Không vì thử thời vận đỏ đen của mình à?

- Không.

- Thế vì thứ gì nào?

- Vì tình nhân thế như Lâm cô nương nói.

Đôi chân mày của Tiểu Yến cau hăn lại.

- Vì nhân tình thế thái ư? Mạn phép hỏi Đàm công tử, ai đã khiến công tử quay lại với nghiệp thiên phú Đồ vương.

- Hà Tiểu Thanh.

Lam Tiểu Yến tròn mắt nhìn chàng như ngỡ mình đã nghe nhầm câu nói của Vĩnh Hưng.

- Đàm công tử vì một ả nha đầu.

- Làm tiểu thư có lạ lắm không?

- Quả là một điều lạ lùng đó.

- Nếu Lam cô nương có thể lệnh được cho Lâm Chí Tài tài chủ thả Hà Tiểu Thanh thì tại hạ sẽ không đến Thiên Phú lâu nữa.

Tiểu Yến gật đầu nói:

- Được, Tiểu Yến sẽ sai tài chủ thả Tiểu Thanh cô nương và còn trả lại cho Hà Dự ngôi nhà của hấn nữa. Thậm chí còn tạm đóng cửa Thiên Phú lâu, nếu Đàm công tử đến lâu thuyền tối nay.

- Trên lâu thuyền không có nghiệp đen đỏ chứ?

- Nơi nào Đồ vương Đàm Vĩnh Hưng đến mà không có những con xúc xắc thì nơi đó đúng là không phải nơi để Đồ vương đến.

Tiểu Yến mỉm cười nhìn Vĩnh Hưng.

Vĩnh Hưng gật đầu nói:

- Được, tại hạ sẽ đến.